

Egész évre. . . . . 4 frt.
 Negyedévre . . . . . 1 frt.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Városház-utca 30. sz.

Előfizetéseket és hirdetésekkel felvesz
 a kiadóhivatal.

Ez manapság így szokás.

Még bajusznak hire sincsen,
 Férfi már is a gyerek,
 Czvikkert akaszt, czilindert tesz
 S cigáróval feszeleg;
 Nökre nézdel és kritizál,
 Hogy ki milyen, micsodás,
 Ne rucczanjon fel jó öreg:
 Ez manapság így szokás.

Mikor már a bajsza megnő,
 Rettenetes, mily okos:
 Mindenféle kártyanemben
 És játékban otthonos.
 Tudja hol van a legjobb bor
 S milyen a „nagy lumpolás.”
 Ne rucczanjon fel jó öreg:
 Ez manapság így szokás.

Évek mulnak. A haj elmegy.
 Borvirágos lesz az orr.
 Ferbli mellett mulat a férj.
 Drága pezsgő, thea foly.
 Otthon fázik a kis család,
 S kenyér nélkül van a ház!
 Ne rucczanjon fel jó öreg:
 Ez manapság így szokás.

Szakállá is kinőtt immár,
 Átéve az ifju kor,
 S bár blazirt és életunott,
 Házasságról szónokol.
 Telekkönyvet néz, aztán lányt,
 S kérdi: „Mi az apanázs?”
 Ne rucczanjon fel jó öreg:
 Ez manapság így szokás.

Végre midőn haja indul,
 A hitele apadván,
 Hozományt vesz, s ráadásul
 Nőt is megtűr oldalán.
 A hozományt elfizeti,
 A nő marad, — s bús a ház!
 Ne rucczanjon fel jó öreg:
 Ez manapság így szokás.

Garaboncz.

GARABONCZIÁS DIÁK.

Szeptember 1-je volt, midőn az apám felhozott Győrbe.

Sohasem láttam azelőtt várost.

Azt képzeltem magamban, hogy a házak azért vannak úgy egymáson, mert az emberek igen rá vannak egymásra szorulva.

Ezen észrevételemet apámmal is közöltem.

— Helyesen gondolod fiam, — felelé. — Győrtött az emberek valóban békeességben élnek, kivéve az ujságírókat.

— Mi az az ujság? — kérdezém.

— Az ujság olyan papiros, fiam, amibe sajtót szoktunk takarni.

— Dehát miért nem élnek egymással békeességben azok az ujságcsinálók?

— Azért, fiam, mert nincs annyi sajt, hogy mindegyiknek jutna.

— Azt hiszem apám, ha béke lenne köztük, akkor mégis csak jobban élhetnének.

— Ujságírók közt békeesség, az lehetetlen, fiam. Ha valamelyik el is kezdené, a másiknak mindjárt a „Róka és a holló“ című mese jutna eszébe.

Nem beszélhettünk többet. Tömérdek idős hölgy rohant reánk. Azt hittem először, hogy megakarnak enni, aztán kisült, hogy csak etetni akarnak. — Kosztos-asszonyok voltak. Kérték az apámat, hogy adjon hozzájuk kosztra. Adnak mindennap egy fél pohár bort és peccenyét. En helyeselttem a peccenyét, de az apám azt mondta, hogy van már helyem.

A kosztos-asszonyok elsompolyogtak. Amint láttam, egy másik gyerekes apát vettek ostrom alá.

Csudálkoztam, hogy a győri idős hölgyek olyan nagyon szeretik a diákokat. Mondtam is az apámnak, hogy ez a jószívűség meglep. Az apám azt felelte, hogy haszonért teszik, — nagyon különös, hogy ezt csak az apám mondta és nem ők.

Végre megálltunk egy nagy zöld ház előtt.

Apám így szólt:

— Itt lakik Boreca néné.

Különös hidegség futott rajtam végig. Boreca néni sohasem láttam még. Csak annyit tudtam róla, hogy távoli rokonunk és hogy egy foga van. Mikor rája gondoltam, mindig az az egyszarvú ló jutott az eszembe, amely az angol címerekre szokott ráágaskodni; úgy képzeltem mintha neki is olyan nagy fog állana ki a szájából, s engem, mikor feledem a „Nem illik“ szabályait, megbökne vele.

Felmentünk az első emeletbe s egy szürkére festett ajtó előtt megálltunk.

Magamban azt gondoltam, hogy ez az ajtó azért szürke, mert vén. Boreca néniről is hallottam, hogy szürke, de azt nem illik róla gondolnom, hogy vén, mert ő csak öreg, habár atyám ezt is megtiltotta a hölgyekről mondani.

Az ajtó mellett egy rézgomb volt, azt hittem, hogy Boreca néni szokta odagombolni magát, mikor szél fuj, de csakhamar tapasztaltam, hogy csepenyű.

Az ajtó kinyílt, s a következő pillanatban olyan visítást hallottam, hogy csakugy hasította a fületem. Egy vén (oh ne gondolják, hogy elfelejtettem az illemt!) egy valóban vén asszony rohant meg mind a kettőnk, s engem különösen megkínzott csókjaival. Eleinte káprázott a szemem, de aztán visszatért rendes látásom. Boreca néni arca úgy nézett ki mintha megaszalták volna. Foga nem volt olyan nagy mint képzelém, de azért volt akkora, hogy a granariumunk lakatját szög helyett ráakaszthattam volna. Idres-bodros fejkötő volt a fején, a közepén egy igen nagy fehér folt; hirteleniben nem is tudtam eltalálni, hogy csakugyan a folt volt-e a fejkötőre varrva, vagy a fejkötő a foltra. Azt is mindjárt észrevettem, hogy a jobb szemével nem oda néz, ahova a ballal. Megpróbáltam én is, hogy tudnék e egyszerre kétfelé nézni, de nem tudtam. Megnyugodtam abban, hogy én még nem vagyok öreg asszony.

Amint így elmélkedem, apám csak odahajlik a Boreca néni füléhez, s olyat ordít bele, hogy azonnal kanapéra roskadtam ijedtemben.

— Elhoztam a Bencét!

— Jól van édes lelkem. — vigyorgott azzal az egy fogával Boreca néni, — hát hova fog járni a Bence?

— A bencésekhez.

— Mindjárt gondoltam lelkem, iszen már a neve is olyan.

Eliszonyodva vettem észre hogy Boreca néni süket.

Félóráig beszéltek körülbelül az apámmal.

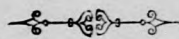
Ezen idő alatt én is csaknem megsiketültem. Boreca néni ekkor kiment a konyhába ebédet csinálni.

Palacsintát sütött.

Mikor délben behozta a palacsintát, észrevettem, hogy az az egy foga hiányzik.

Apám ugyane pillanatban olyat roppantott a palacsintán, hogy a szeme is szikrázott tőle.

Ah! . . . . . irtózat! . . . . . a fog! . . . . . benne volt a palacsintában!

Isten nyíla.

Titkos levél, titkos „légyott“, —

Még tagadni sem lehet;

Atyus rájött s szörnyű dolog:

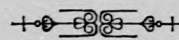
Isten nyilát emleget.

Nehéz átok, s mégis mintha

Jogos lenne ez affairben?!

Csakhogy persze isten alatt

Én a pajzán Ámort értem.

Pagát Pepi ultimói.

Ügyes ficzko az a Carmellini; szeretném eltanulni a mesteriségét, a négyes kubákból csak úgy szedi elő a flóresket! Hanem ha olyan igen nagy bűvész, hát az én tárczámban találjon pénzt!

Mint mű-vésnök nem ér semmit. Mindenkinek az órájába vésett valamit, mikor meg én odavittem az óráim zálogszéduláját, hogy véssen bele: nevetett.

Ducati, a tenorista, változtassa Piccolatira a nevét.

A kasszirosnök legczukrosabbja a kis Liszka azt kérdezte tőlem minap, erctem-e ötöt nagyon? — Hogyne, mondok neki, ikor képes vagyok még az akadémiát is fölládozni érte s magyar közjogunk legszebb alakját a nádor a Nádorban tanulom nagyrabecszülni!

A „Vigadó“ baromvásárai megkezdődnek vasárnap nagy állorezás bállal. Molett tehenkék sattöbbsi dúsz választékban. Ezek a vasárnapi bálak azért vonzóak, mert maguk a vendégek vikszolják ki a termet. Bájjos szobacziqusok, természetes szakácsnök, érzékenyszívű hordárok és szolgálk elite vigalma ez. Megnézzük!

Gégegágogás.

Az olasz tenoristának van gégé-je, de nincs gágé-ja, a német trónörökösnek van gágé-ja, de nincs gégé-je.

Németországból a következő sürgönyök menesztettek világgá:

„Országomat egy gégéért! Német Trónörökös.“

Most aztán bebizonyodik, hogy mindenkinek van egy rettentő nagy vagyona a gégéjében.

A hölgyek gégéje kitünőbb, mint a férfiaké.

Nincs fájtosabb érzélem, mint midőn „ludgégék“ csuszkálnak az ember gégéjén.

Morál: A kinek gégéje van, ne gágogjon ezentúl a sors ellen.

Röndörző Muki és Targonczás Matyi

az sarkon.

Targonczás Matyi (az művelt hordár): — Márt édes sógor, ez furicsa esemény, hogy az művelt hordárok testületében olyan goromba hordár belépvén mint az Sándor bátyánk.

Röndörző Muki: — Hászen nem lépött az bé, mér mer nekünk csak tunni kéne, mer az rönd tülünk vagyon!

Targonczás Matyi: — De én olvasván mi lejbzsurolnálunkat, akiben irván lévén a következeteskényt: „Én alulirott 13-as hordár . . .“ és aláirván vala: „Kis Sándor.“

Röndörző Muki: — Mán ez valami, de nem tom mögérteni, hogy vöhettek fő szabad kérélyi hordárnak ojjan goromba nípét!

GRI — BUGRI.

UGRI: — Meg tudnád-e mondani komám, mikor csinálják a legjobb üzleteket a vas-kereskedők?

BUGRI: — Nem én.

UGRI: — Hát v a s á r - n a p o n .

BUGRI: — De hát most azt mondjad meg nekem komám, mitől függ legjobban Verhovay?

UGRI: — Hát a „Függetlenség“től.*)

*) Már független a „Függetlenség“től is! Szerk.

arabonciás Diák
imitt-amott.

Csodálatos. Mennél hidegebb az idő, a zsurnalisztáknak annál melegebbjök van!

A városi tanács legutóbbi ülésén a város jól felfogott érdekében s a takarékosági szellemtől áthatva három órai vita után egyhangulag kimondta, hogy a tanácsterem lámpájának meggyújtására ezentúl kénes gyufát vesz, mert ennek paklijában 98 szál van, míg a szalon-gyufában csak 92 szál. (Nagy a lelkesülés e takarékoság folytán; nem lehetetlen, hogy fizetésfelemelést szavaz meg a közgyűlés a tanácsosoknak.)

Pzipoly Bonifác
népdalaiból.

Ad: „Kis keferáncz, nagy keferáncz!”

*Kis kaliber, nagy kaliber,
Száz millió adót czipel,
Mig Bilandt ur muszkára vár,
Száz millió végire jár.*

Dongó kar hozzá:

*Ugyan kedves Tisza bácsi,
Hogy lehet ezt ekzekválni
Ebben a nagy szükségben?
Lám én végrehajtó vagyok,
A nyuzásban megizzadok,
Külencz fokos hidegben!*

Bernát Gazsi Nr. II.
nagy mondásaiából.

Az volt aztán a hideg tél, amit én átéltem Kokáliában. A napsugárakat megfagyva szedtük fel a földről és üres üvegekbe raktuk. A komámnak úgy belefagyott a szivar a szájába, hogy szalmával kellett kiengesztelnünk. Egy koresolyázó odafagyott a koresolyánál fogva a jéghez. Nekem pedig az árnyékom fagyott egy ház oldalához.

Bence barátom, aki igen fázós ember, akkora keztyűket csináltatott, hogy a lábai is bele férnek.

A sétatéren két szerelmes találkozott. A fiatal ember azt mondta a nőnek: „Szeretem nagysád! Remélhetek-e?” — A nő azt felelte: igen, de mire ez „igen” szócska a fiatal ember füléhez ért, — fagyos „nem”-mé változott a nagy hidegtől.

A fiatal ember fölvette a földről kedvesének három darab megfagyott sohajtását és búsan távozott.

A „Szemérmes Pulykához” címzett vendéglőben vacsorát rendeztünk az éhező iskolás-gyermekek javára. Ugy jóllaktunk helyettök, hogy akár egy hétig se együnk ebédet.

A la Klapphorn.

Egy jó vadász a görbe fák között;
Egész napon vadakra lödözött,
Lőtt is még napnyugot előtt
Valami husz... f e n y ő t.

Cs.

Arszlánbörben.

Önagysága: — Algyebár kedves Alfréd, én is szereti Emil Solát? Nekem kedvenzem.

Alfréd ur: — Én még nem ettem nagysád, emil-solát, hanem gorgon-solát igen. Nekem is kedvenzem.

Tsörge Ádány levele a zű Násszáhol Tzompó Mihájhol.

Tisztös ná-
szom!

Ahogy mö-
gyünk a Zasz-
szonnya a zucz-
czán, mondok
nécesakannyuk
mi van fölirva.
Nízi, hát a vót
hogy

Váczi-utca.

Jaj aszonygya eetivettünk Váczo. Mondok a nem baj, mer Váczon lakik az Csutora Danyi a köröszt-
apám bérmatájának a komája sógora, aki hát
nekünk is ijjenformán rokony vagy mi. Móg is
niztünk minden házot, osztég egy helen tanátunk
is egy urat akinek Nájman vót a neve. Mondok
e lesz a ugy gyanéttom, mer möglöhet hogy mög-
magyarosétotta a nevét, ahogy a kasznár ur is a
faluba. Evve csak bekopogtatok osztég egy ur vót
oda be aki igen szivesen fogadott. Móg se haagatta
amit háláistenkedtem, hanem leütette egy görbe
székbe a Zannyukot. Mondok vigyáz annyuk hogy
fő ne burujj avva a székkee de aszonta a sógor,
hogy maj megfogja ő. Evvee csak odalépett a
Zannyukhoz, osztég belenyút a szájábo, osztég
aszonygya mellik foga fáj. Aszonygya a Zannyuk,
köszönöm sógor az kérdésit, ez a zápfogam fajt
tavaly, de mán nem fáj. Evvel csak belekapott a
zur a Zannyuknak a szájábo osztég kirántotta egy
harapófogóval az ápfogát. Jaj mondok sógor hát
ne ízíjjen, ne rángossa ki a Zanyukom fogajit.
Aszonygya hogy füzessek öt pöngöt. Mondok hát
ez a baráccság, de ő aszongya hogy ő nem abbul
él, hát osztég muszáj vót kifüzetnyi. Ahogy a
zuccza vígire érünk, hát egyik háznok a végin
ott át e rémísztó nagy ember, akinek a vállán egy
gyerek üt. Mondok egy urnak, ki a za meszteleny
ur odafönn. Aszongya a Nagy Kristóf ur. Mondok
mér nincs ruhájo, aszongya mos szabják oda be a
zemeleten. No mondok jó bűre van ennek a nagy
Kristóf urnak ho' nem fázik. A Zannyuk meg
aszonta hogy hogy a fenye simicsa meg azt a szömír-
metlen ódalát, ho' nem szégyöll ien pucéron kiál-
lani. Egy kályhás asszony üt ott, kérdezem tüle
mér fűti a zuczát, aszongya hogy geszternyét áru,
mondok a Zanyuknak vögyünk, osztég kiovastan
tiz garast a kötényibe osztég vöttünk, hanem igen
ropogós vót, osztég nem is jó. Aszongya a zasz-
szony ho' le kő vennyi a héját. Mán mondok ojan
bolond nem vagyok. Ha mán mögfüzettem a héjját

is hát megeszem. Aszongya Zanyuk ő nem tuggya
megennyi az héját. Hát ő ette osztég a belit én
meg a héját, így osztég semmi sem vezett kárbo.
Hanem igen megszomgyútunk. Egy helyen ki vót
tével hogy sörház. Bementünk osztég hoztak e
pohárró, félig habot félig sört. A Zannyuk meg-
itta a habgyát én meg a sört. Odagyün a pinczéres
ur aszongya köll-e birsli, mondok csak hozzon e
pohárral usse ittunk még olyat. Hozott két kis
kóbászt valami fehérrel. A Zannyuk megette a
fehéret aszonta hogy ojan ize van mind a tormá-
nak, én meg a birsliit ettem. Ee ezer csak beleakadt
a fogam, hát e' nagy madzagot huztam ki belöle.
Mondok az pinczéresnek hogy mire való a madzag.
Aszonta hogy bocsánatot kérek osztég elakarta
vinnyi, de mondok megfüzettem én a madzagot is,
hát eetesem. Osztég megin ittunk sört Amint ki-
megyünk, hát látom hogy a házak mozognak, a
nagy Kristóf ur pedig hajlongott és forgott a hején.
Odakajáttok a geszternyés asszónynak hogy hozza
közelebb az kájhát, mer az nagy Kristóf ur fázik,
de nem hajtott rám. Egy szörnyen szép bótót lát-
tunk. Minden portéka a zucczáro vót rakva. Ee ezer
csak nekem szaladt a bót osztég a zablaktyát neki
nyomta a fejemnek osztég betörött. Mingyán ki-
szalattak, aszonták hogy füzessek mer betörtem
a zablakot. Hiába montam hogy az szalatt az fejem-
nek, nem hajtottak rám, hanem bekisértek a záris-
tomban. melhöz hasonló lyókat kívánványozván

marattam Hű nászo

Tsörge Ádány

salytos és nömös.

*****

Grajsz Scholomon a Kükürütz Sigával.

Scholomon a Grajsz : — Nem érzel the az-
tat, hodj valami van a levegőben, ami khészöli
magát khithörni. Én azthat láthok, hodj villámlik.

Kükürütz Siga : — Khithörni? De érzek bi-
zony! Thegnap thopasztoltam hodj valaki a vala-
mijével, ami jötte felém a levegőber, ogy pafan
ötött, hodj akharta a fogamat khithörni. Én is lát-
tam az én khét szememet villámlani.

Háborus időben.

Czikáznak a légben

Nyilatkozatok.

Igy mormog a burger:

„Lapot hozzatok.“

Lásd, hirlapi skribler,

Nem kell neked ész:

Mikor veszekedtek,

Csak úgy dül a pénz.

S irhattok okost, jót

A béke alatt: —

Ha megveszekedtek

Sem kél el a lap.

G-s D-k.

Kíváncsi kíváncsiság.

IV óra 5 percz.

A gyerekek jönnek ki az iskolából. Egy háziur hálókabátban az ablakon kikönyökölve pipál. A gyerekek éppen az ablak alatt kezdenek játszani. A háziur boszankodik. El akarja őket szépszerivel küldeni, hát azt mondja nekik:

— Hej fiúk! Menjetek csak a Kazinezy-utczára. Éppen most sétál ott két dunai harsa karonfogva.

A gyerekek örülten nyargalnak a mondott irány felé

IV óra 6 percz.

Utánuk fut két esavargó, egy mézárós legény, két eseléd és egy kéményseprő.

IV óra 7 percz.

Fut három szakácsnő, a Bajzei ur segédei, öt fiu, a Vlaszaty-bolt segédei, egy bognármester bőrkötővel, négy parasztasszony, egy komfortábliskocsis és három szabó.

IV óra 8 percz.

Fut a benzések portása, Tüskés bácsi, egy lámpatisztogató, Biró borbély az inasával, a tüztorony melletti gesztenyés a kosarával, két városi rendőr, a Gross-nyomda inasai, a nyuli bakter, egy gyógyszerészsegéd, nyolez paraszt és harmincz gyerek.

IV óra 9 percz.

Fut a rendőrbiztos, a könyvkereskedő-segédek, a városi írnök urak, öt kocsis, kilencz dajka, hat huszárkáplár, egy másik suszter három inasával, a gyógyszerész ur, a városi forspontos, a Peissner kelneréi, két orvos, a „Győri Hirlap“ ujdondászai, a szomszédék Fáni, Kádi, Háni és Méri kisasszonyai, öt lakatoslegény, hét győrszigeti tüzoltó, az X kutya három kollegájával, utána a rendőrfogalmazó, az Arrabona szemfedőluggatója, a szépítő-egylet választmányja, Cohn Mór és társa, három biciklis kellner, öt kéményseprő, négy tuczat gyerek, hat szanta koldus mankón.

IV óra 10 percz.

Futnak a városi tanácsosok, a huszárszázad készenléti csapata, a kiadó, főjegyző, aljegyzők, fogyasztási hivatalnokok, a regalebérletesség, járásbiróság, adóhivatal, vasuti hivatalnokok, Rumi ur a Győri Közlöny ujdondásza, hatvan parasztasszony, nyolez tuczat gyerek, a városi tüzoltóság, Piek és Fleischmann rövid és hosszúúrus, a megalakulandó sport-egylet és irodalmi kör, a hadastyá-

egylet két alezredese, a Kisfaludy szoborbizottság magával a szoborral, a szeminarium inasa, a „Győri Hirdő“ egyik olvasója (a másik kettő alszik), a kereskedő-ifjak egylete, kilencz ügyvéd, két végrehajtó, a „Hazánk“ ujdondásza, kath. legény egylet, Surányi ur nyomdászemlézete és három fotografus a masinájával.

IV óra 11 percz.

A háziur beugrik az ablakból, leveti a hálókabátját és egy másikat ránt.

— Az ördögbe is, — így kiált föl, — ha már mindenki megnézi, hát nekem is látnom kell azokat a harsákat!

Helyes kiejtés.

Két zsidógyerek nemes buzgalommal disputál egymással a helyes kiejtés felett.

— Nem tudsz semmit Lébes, udj kell mondani, hogy khenv.

— Hazodsz, mert odj ke.l mondani hogy khinv.

Ezalatt oda ér a tanító.

— Edjik se nem todja: se khinv, se khenv, hanem khünv.

È ben trovato.

Ducati ur énekel az Auerban torkaszakadtából. Kifeszülnek nyakán az erek, mikor kivágja irtózatoss keményen a B-t. Egyik hallgató odaszól a szomszédjához:

— Nem valami . . . . .

— Hagyd el barátom, — válaszol a másik, — mit adna a német trónörökös ezért a gégeért?!

Egy napidíjjasról.

I.

A végső óra majd ha üt

Bús éltének telén

S a korgó gyomru napidíjjas

„Egy szebb hazába“ mén:

Legelső dolga az leszen,

Amint az égbe jut,

Megkeresni egy nagy kanállal,

Hogy hol van a tejút?..

II.

A test aludni fogja álmát,

Nem bántja jó soká az éhség,

De majd ha mindenszentek napján

A sok siron kigyuló mécs ég;

Mig többi társa béketarón

A végítéletet kívárja:

Felkelti őt — nem az arkangyal —

A perezkesnek trombitája!

Chiclandeaux.

Regényes szerelemvallás.

Imádott Bájlelengemény! Mióta keblem sötét éjének biborhajnalát égresíté a bűbajos szerelem, szívem e szent érzeménynak háborgó üdvtengerében fuldokolva, haldokolva, bugva, szorongva sutogja imádott szép nevedet: Adelin!

Mi vagy te? Talán mennyek titkos zürjéből alászálló angyallehellet, — közből testesült tünevény? vagy talán délibákkal álmodó regényes vad rengetegnek zöld levéltemplomában pompázó ifju rózsza első bimbójából kiszállt tündéri lény? Vagy talán földre repült arany napsugárban fürdő erdei vadgerlicze bűgös-sóhajtás magasztos zenéjéből előállott gyönyürü eszme, mely crémszinü selyemcsipkék illatos árnyában bájos angyallénynyé testesült?

Bármilyen vagy! Szívemnek ünnepléses fényárban tündöklő Uchátius ágyuja bús sóhajtásaim gomolygó füsttengerének felhői között lövi ki édes kéjes, téged imádó kebelem érzelmeinek láthatatlan golyóbis-vallomását, hogy szeretlek, a tiéd, ah! az édes-tiéd vagyok!

Ah, ha látnád hullámzó kebelemnek vészes érzelmviharában mint hánykódik a gyenge szív, ez a te arczképeiddal sülyedésig megrakott tengeri teherhajó! Ha látnád szerelmes szívemnek ragyogó velencei tükrében mint százszorozódnak meg testfelzeted előrészcének bűvös-bájos vonásai, azzal a tejszínhab-fehér állacsokád mosolygó gödrével, melyben Amor-isten gyönyörítisan buvik el és dobzódik ajkad édes illatának részegítő üdvárjában.

Ah, nyisd fel tündérazarcod bájos alsófelének elragadóan kellemes illatszívó szerved alatt pirosuló vonagló szőszülő vágányát, és kebled hava alatt szived édes álmai fölött susogó galambszó-fészek titkos rejtekéből bocsásd elő a lényemet üdvvel elárasztó, mennyei zengzetü, édes „igent“ és én jobb-felső végtagomnak mutató és közép hosszványát a csillagokkal ékes, de most napsugárözöntől fényes egek felé föllehesítvén, esküszöm, hogy imádott kedves tündéri lényed rabszolgája, a végtelen mindenségnek téged örökké körülkerengő atomja

leendek. De sujtson bár rózsás nyelvecskének igéző hegyecskeje a kárhozatos „nem“ nek rettenetes átokfelhőből kijebbesített halálos tűznyilával, akkor is csak azt rebegem-mekegem: szeretlek!

Bolondgombák.

— Összeszedve a „Hiradó“ gombáskertjében. —

Vizvezetékünk karöltve jár a légszeszszel. Bár ennél már a modern humanizmus (?) melletti zászlóbontás (!) nyilvánul, legalább hitelvei (!!) szentül azt vallják.

Györi Hiradó okt. 16-iki sz.

..... a györi Kis-Duna rakpartja nem a jövő homályába burkolt áhitat, hanem befejezett tény lehetne.

Györi Hiradó nov. 6-iki sz.

Szerkesztői üzenetek.

W. Mi ilyen hosszú verseket egyáltalán nem közlünk. Egyszer tettük meg kivételesen, hogy egy kiváló írónk versét hoztuk. Atadtuk tehát a kívánt helyre. Apróságokat kérünk prózában. Sz. Ö. urnak baráti kézszorítás. — Jambor Sára. Igen régi anekdóta. Humoros apróságokat kérünk, hanem csak „lagzi előtt!“ Üdvözet! —

G. Hogyan képzelhet ön ilyesmit:

Dagadó vitorláját bevonta Amor.
Hangzik a lantja. Ah! Morr!
Im egy eb vonit bele á-moll...
S előnti szívem a mámor!

— Bús az éj. Mi csak vidám éjeket használhatunk. — Sz. J. Bpest. A rajzok igen szépek, de a györi nyomdafesték a sűrű árnyékoláson elmázolódik. Erre is kell ám gondolni. A legnagyobb kép általános tetszéssel fogadtatott és a szerk. iroda részére azonnal le is foglaltatott. — Bumm! Nem bumm biz e, hanem csak gyenge puff! — Vész Vitéz. Apróságai sikerültek. A lapot megindítottuk. Az előbbi számokért sétáljon el egyszer a szerk. irodába. — Szívem keserve. Rettenetes ember! Csak nem gondolja, hogy a Garabonczias találja ki!? — Cs. Pompásak! Levél megy! Addig is beirtuk a díszgarabonczok lajstromába. — A többi levélre jövő számunkban felelünk!

Felelős szerkesztő:

GÁRDONYI GÉZA.

Előleges jelentés.

Csütörtökön, november hó 24-én,

BRANDT ILONA weimari nagyhercegi udvari énekesnő

hangversenye

a helybeli városi színházban.

Kivonat a műsorból: Nagy ária és ima a „Büvös vadász“ operából Webertől. Arie der Gräfin „Figaro lakodalma“ operából, Mozarttól. Ansprache an die Mannen a „Götterdämmerung“-ból Wagner Richardtól. Grosse Arie der Elisabeth „Tannhäuser“-ből Wagner Richardtól.

Jegyekre előjegyzést mártól fogva elfogad Hennicke Rezső könyvkereskedése. — A bevétel egy része a helybeli szegényalap javára fordítatik.

Megjelent és Hennicke Rezső könyv-kereskedésében kapható:

Megjelent és Hennicke Rezső könyv-kereskedésében kapható:

ZENDÜLÉS A FOKOLBAN.

GÁRDONYI:
BOHÓSÁG.

— Ára 20 kr. —

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, miszerint

valódi
Jaeger alsóruháim

egyedüli elárusításával sz. kir. Győr város és környékén

csakis

Fischer testvér urakat

Győrött, Fehérvári-utca, általános hitelbank házában, **biztam meg**, a kinnél a n. é. közönséget e cikkben való szükségletének fedezésére kérem.

Kiváló tisztelettel

Jellinek Lipót,
első brünni normal Jaeger alsóruha- és tricot-gyáros.

ERSTE BRÜNNER NORMAL-SCHAFFWOLLWASCHE & TRICOTAGEN-FABRIK SYSTEM DE G. JAEGER. JENSEITZLICH GESCHÜTZT. BRÜDER JELLINEK IN BRÜNN.

3-2